

သိုးဆောင်း

ငါ့အလင်းတံခါးမှာ
ဖယောင်းတိုင်
ထွန်းထားတယ်

လောကမှာ အချို့အရာတွေက ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ခွဲထားလို့
မရဘူး။

အောက်ချင်းငှက်စုံတွဲကို ခွဲထားလို့ မရဘူး။

သက်တံနဲ့ မိုးတိမ်ကို ခွဲထားလို့ မရဘူး။

ရောခဲဂီတနဲ့ ဂစ်တာကို ခွဲထားလို့ မရဘူး။

ကိန္နရီ ကိန္နရာကို ခွဲထားလို့ မရဘူး။

အဲဒီလိုပဲ အာဒံရဲ့ လက်သူကြွယ်က လက်စွပ်နဲ့ ဧဝရဲ့
လက်သူကြွယ်က လက်စွပ်လေးကိုလည်း ခွဲထားလို့ မရဘူး။

ခွဲလို့ မရတာတွေကို ခွဲခြားလိုက်တဲ့ အခါ ...

ပျက်စီးတတ်တယ်။ သေဆုံးတတ်တယ် ...။

ဒါနတ်ဘုံနတ်နန်းက ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေပါပဲ။

ဒါပါပဲ။

အဝေးပြေး ကားဝင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာ
လူတွေရှုပ်ထွေးသွားလာနေကြသည် ။ နယ်ကားဂိတ်ဝင်းတစ်ခု
ဖြစ်ပါသည် ။

ထိုထဲမှ ကားဂိတ်လေးတစ်ခုတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
နားကြပ်ဖြူလေးကို နားတွင် တပ်ပြီး တေးသွား၏ အာရုံတွင်

နစ်မျောလျက် ရှိနေပါသည် ။ ပေါ့ပါးဖြူစင်သော ပုံစံရှိသည့်
ကောင်မလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည် ။

ခဏကြာတော့ ထိုကောင်မလေးနားသို့ ကားဂိတ်မှ
ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး ...

“လူစုံပြီအစ်မ ... ကားပေါ်တက်ချင် တက်လို့ ရပြီ။ အထုပ်ကို
ကားအောက်ထဲ ထည့်ပေးရမလားခင်ဗျ”

သူမလည်း ခဏဟု လက်ကာပြကာ ဖုန်းကိုထုတ်၍
တစ်စုံတစ်ဦးထံသို့ ဆက်လိုက်၏။ ဖုန်းခေါ်ရင်း ... လက်သူကြွယ်မှာ
စွပ်ထားသည့် လက်စွပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးမိသည် ။

ထို စဉ် မှာ ပဲ ခေါ်နေသောဖုန်းက တစ်ဖက်သို့ အခက်အခဲမရှိ
ဝင်သွား၏။ ဟယ်လို ဆိုသောအိပ်မုန်စုတ်ဖွားဖြင့် ထူးသံတစ်ခုကိုပါ
ကြားလိုက်ရသည် ။

“Hello .. ဇိုးလား ...”

“အင်း .. ရွယ် .. ပြော”

“ဇိုးရေ .. လက်စွပ်လေး လာပြီနော်”

* * *

ဇိုး ကားကိုရပ်ပြီး နံဘေးက ရည်ရွယ်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။
ရည်ရွယ်ကလည်း ပြုံးပြီးပြန် ကြည့်သည် ။ ရည်ရွယ်ပါလာသော
ခရီးဆောင်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲရင်း ...

“ကဲ .. လက်စွပ်လေး ဆင်းတော့ .. ရောက်ပြီ”

“အား ... မိုက်တယ်ကွာ၊ ဇိုးအိမ်ကို တကယ်လိုက်လည်ရပြီ”

ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ဇိုး ရည်ရွယ်လက်ကိုတွဲကာလျှောက်သည် ။
ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြသည် မို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ
အပျော်တွေ အရောင်တောက်နေသည် ။

“ရွယ် ဖုန်းဆက်တော့ ဇိုး ဘာလုပ်နေလဲ”

“အိပ်နေတယ်လေ”

“ထင်သားပဲ၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ကားပေါ်မတက်ခင်တည်းက
လှမ်းဆက်ထားတာ၊ တော်ကြာ အိပ်ပုတ်ကြီးပြီး မထနိုင်ရင်
တစ်ယောက်တည်း ကားဂိတ်မှာ ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့
”

“အန်တီတို့ ဘာပြောသေးလဲ”

“မေမေလား ... ၊ ဟီး .. ယောက္ခမလောင်းတွေနဲ့ တည့်အောင်နေဖို့
မှာ လိုက်တယ်လေ”

“ဟင်”

ဇိုး ကြောင်သွားတော့ ရည်ရွယ်ပြီးပြီး ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ။

ပြီးမှ အသံတိုးတိုးဖြင့် ..

“မေမေတို့ က ဇိုးတစ်ယောက်တည်းနေတာ မသိသေးဘူး”

“ဪ ..”

ဇိုး သဘောပေါက်သွားသည်။ ။ တစ်ယောက်တည်းနေမှန်းသိရင် ရည်ရွယ်အမေတို့ ကလည်း ဇိုးရှိရာကို လွှတ်ချင်မှ လွှတ်မည်။

ထိုအတွက် ချစ်သူဇိုးတစ်ယောက် မိသားစုနဲ့ နေကြောင်းပြောကာ ရန်ကုန်သို့ရည်ရွယ် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းရှိပါသည်။ ။ သူမတို့ နှစ်ဦးအတွက် နှစ်ပတ်လည်နေ့သည် မကြာခင် ရောက်ရှိလာတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

အထူးသဖြင့် အခုကျရောက်မည့် ဒုတိယနှစ်ပတ်လည်နေ့က ပိုအရေးကြီးသည်။ ။

ခါတ်လှေခါးပွင့်လာတော့ သူတို့ အထဲဝင်ကြသည်။ ။ ခါတ်လှေခါးမှ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ရည်ရွယ် အံ့ဩရတော့၏။ နံရံ၊ မျက်နှာကြက်၊ ပရိဘောဂနှင့် ချိတ်ထားသောအဝတ်အစားများက ယောက်ျားလေးတစ်ဦး၏ အခန်းနှင့်မလိုက်ဖက်စွာ သပ်ရပ်တောက်ပနေသည်။ ။

“ဒါ .. ဇိုးအခန်း”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြတင်းတံခါးများကို လိုက်ဖွင့်ရင်း ဇိုးကပြန်ပြောသည်။ ။

အခန်းထဲနေရောင်တွေ ဝင် လာပြီး နေရောင်ကြားမှာ ရပ်နေသော
ရည်ရွယ်ကိုမြင်တော့ .. သူ့ရင်မှာ အချစ်ကြောင့်အခုန်မြန်လာရသည်။ ။

“ဇိုး တစ်ယောက်တည်းနေတာရော ဟုတ်ရဲ့ လား၊
အခန်းကတစ်ယောက်ယောက် ရှင်းပေးထားသလို သန့်နေလို့”

“အဟင်း .. သန့်မှာ ပေါ့၊ ရွယ်မလာခင် ၃ရက်လောက်ကတည်းက
ကြိုရှင်းထားတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဘာလို့ ရှင်းထားတာလဲ”

ရွယ်ကို ဇိုး သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ..

“ရွယ်ကို မလုပ်စေချင်လို့ ပေါ့ကွာ”

ရွယ်လည်း နောက်လှည့်ပြီး ပြန်ဖက်လိုက်သည်။ ။ နှစ်ဦးစလို့ ၏
ရင်ထဲ၌ ကြည်နူးလှိုက်ဖိုမှုများ တစ်လှည့်စီဖြစ်ထွန်းနေ၏။

ဇိုး နံရံမှ နာရီကိုလှမ်းကြည့်ကာ ..

“ကဲ .. ရွယ်ခဏနားလိုက်ဦး၊ ညနေစာအတွက် စီစဉ်လိုက်ဦးမယ် ..
ရွယ် ဘာစားချင်လဲ”

ရွယ် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ..

“ပီဇာ ..”

ဇိုး ဖုန်းဆက်ကာ ပီဇာလှမ်းမှာ သည် ။ ရွယ် ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ပြီး
သီချင်းစာရွက်များကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ။

“ဒါ ဇိုး ရေးထားတာတွေလား”

“အင်း ..”

“နှစ်ပတ်လည်ညကျရင်ကော ဘာသီချင်းဆိုပြမှာ လဲ”

“ဘာသီချင်းမှ မဆိုပြဘူး”

“ဟင် ..”

ရည်ရွယ် ဆူပုပ် ဆူပုပ်ဖြစ်သွားတော့ ဇိုး သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည် ။
ပြီးမှ ခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထုပြီး ..

“တကယ်ပြောတာ၊ သီချင်းမဆိုပြဘူး .. ကဗျာရွတ်ပြမှာ ”

“ဟင် ..တကယ်လား၊ အဆိုတော်က ကဗျာရွတ်ပြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . သံစဉ်လေးနဲ့ တွဲပြီး ကဗျာရွတ်ပြမယ်၊ နှစ်ပတ်လည်
ညသန်းခေါင်ရဲ့ ကိတ်မုန့်လေးဘေးမှာ ရွတ်ပြမယ်”

“ဟေး ..”

ရွယ် ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသည် ။ သူ့ရင်ထဲက
ရွယ်ကိုကြည့်ရင်း ကြေကွဲမှု၊ ပျော်ရွှင်မှု ရောထွေးနေတာကိုကော
ဘယ်သူသိမှာ လဲ။

“ခရီးပန်းလာတယ်မို့လား၊ လန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ပါလား”

“အင်း .. ရွယ်လည်း အဲဒါပြောမလို့ ဘယ်မှာ ရေချိုးရမှာ လဲ”

“ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ”

“ဘာ ..”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ အခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ
တွဲလျက်ရှိတယ်လို့ ပြောတာပါ”

ရွယ် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ..

“ကြပ်ကြပ် သတိထားနော်၊ ဥပဒေတွေက ရှုပ်ထွေးနေတာ ထောင်လှလှကျသွားမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ အိမ်ထောင်တောင် မကျသေးတာကို .. အိမ်ထောင်ချပြီးမှ တခြားထောင် ချချင်ချပါ”

ရည်ရွယ်က လက်သီးနှင့်ထုတော့ ဇိုးထွက်ပြေးရသည် ။

အခန်းလေးထဲ သူတို့ အားလုံးမေ့ကာ ပျော်ရွှင်နေကြသည် ။
ထိုအချိန်လေးကို သူတို့ ဘာနဲ့ မှ မလဲနိုင်ပါ။ ထိုအချိန်အတွင်း သူတို့ ဘဝ ၊ သူတို့ ကမ္ဘာမှာ သူတို့ ပဲ ရှိနေချင်သည် ။ သို့သော်ရည်ရွယ်ကို ရေချိုးခန်းလိုက်ပြစဉ်မှာ ပဲ တံခါးဘဲလ်မြည်လာ၍ ဇိုးတံခါးဖွင့်ရန် အပြင်ပြန်ထွက်လိုက်ရသည် ။ အခြေအနေအကဲခတ်ပြီးမှ တံခါးကို တဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်သည် ။

“ဝီဇာလာပို့တာပါ”

သူတို့ တိုက်ခန်းအိမ်ရာ၏ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း။

“မြန်သားပဲ”

“ဒီနေ့ ၂ ပွဲတောင်ပါလား၊ ဧည့်သည် ရောက်နေလို့ လား အစ်ကို”

“အေး .. ငါ့ကောင်မလေးရောက်နေလို့ ”

“ဟုတ်လား .. ဟီး ဟီး၊ အဲဒါဆိုလည်း continue ပါဗျာ continue ပါ .. အောင်မြင်ပါစေ”

“ဟာ .. ဒီကောင်တွေ”

ဇိုး ပြုံးပြုံးနှင့် တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ ဝီဇာကို ထမင်းစားပွဲပေါ်တင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ ဖုန်းသံမြည်လာသည် ။ screen

ပေါ်မှာ ပေါ်လာသည့် နာမည်တစ်ခုကို မြင်တော့ သူစိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျသွားတော့၏။ ဖုန်းကိုချပစ်တော့ .. မကြာခင်မှာပဲ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မြည်လာသည် ။ မကိုင်လည်း ရသည် မဟုတ်သည် မို့ စိတ်မပါစွာ ဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့ ..

“ဇိုး .. နင်ဘယ်တွေပျောက်နေလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ရတီ လောလောဆယ်အခြေအနေမှာ သူလုံးဝ ဖုန်းမပြောချင်ဆုံးတစ်ယောက်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ..

“မပျောက်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ပါပဲ”

“အပိုတွေ မပြောပါနဲ့ ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်ဘူး၊ အိမ်လာကြည့်တော့လည်း သော့ပိတ်ထားတယ်၊ အခုရော ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာ လေ”

“သေချာတယ်နော် .. ဒါဆိုငါတက်လာခဲ့မယ်၊ အခုအောက်ရောက်နေပြီ”

“ဟာ .. ရတီ .. ရတီ”

ဇိုး ပျာယာခတ်သွားသည် ။ ဇွတ်တရွတ်မက ဖုန်းကိုချသွားပြီ။

ဝီဇာထုပ်ကို အသည်းအသန်အခန်းထဲ ပြေးဝှက်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှ အတွင်းခံဘောင်းဘီတစ်ထည်ကိုယူကာ သူ့အခန်းတံခါးလော့ခ်ပေါ်မှာ တင်လိုက်သည် ။ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ရေချိုးဖို့ ပြင်နေသော ရည်ရွယ်က မျက်မှောင်ကျုံ့လျက် ...

“ဘာဖြစ်”

“ရှူး .. ရတီလာနေပြီ ရွယ်”

ပြောတုန်းဆိုတုန်းပဲ တံခါးမှ ဘဲလ်မြည် လာပြီ။ အခန်းတံခါးကို မြန်မြန်ပိတ်၍ ရုပ်ကိုတည်ကာ ရှေ့ကိုထွက်သွားလိုက်သည် ။ ပြီး ... တံခါးကိုဟရုံလောက် ဖွင့်ကာကြည့်လိုက်ရင်း ..

“ရတီ .. ဘာလဲဟာ .. နင်ကလည်း အရေးတကြီးနဲ့ ”

“နင် .. ဘာလုပ်နေတာလဲ လာကြည့်တာ”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး အခန်းပိတ်ပြီး သီချင်းရေးနေတယ် .. ပြန်တော့”

ဇိုး တံခါးပိတ်ဟန် ပြင်လိုက်သည် ။

“ဇိုး .. အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့ .. တံခါးဖွင့်”

“ဘာ လုပ် မှာလဲ .. အခန်းထဲမှာ ငါပဲရှိတဲ့ ဥစ္စာ၊
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတဲ့ အခန်းထဲ
နင်ကဘာဝင်လုပ်ဦးမလို့လဲ၊ မိုးလည်း ချုပ်တော့မယ်”

“ဇိုး .. နင်နော်၊ ငါစိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့ ၊ ဖွင့်မလား ..
မဖွင့်ဘူးလား၊ ငါ နင့်အမေနဲ့ သွားတိုင်လိုက်ရမလား၊ နင်တစ်ခုခု
မဟုတ်တာလုပ်နေတယ်ဆိုပြီး”

တင်းသွားမိတာတော့ သေချာ၏။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ
တည့်အောင်ပေါင်းရမည့် သဘောတွင် ရှိနေရာ ..

“ဟဲဟဲ .. နောက်တာ .. နောက်တာ .. ဝင်”

ဝင်ခွင့်ပေးတော့လည်း ရတီကဇွတ်ဝင်သည် ။ တစ်ခန်းလုံးကို
ဟိုဟိုသည် သည် မသင်္ကာသလို လိုက်ကြည့်ရင်း ..

“ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်တွေက ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“မပျောက်ပါဘူး .. အိမ်မှာ ပဲရှိတယ်”

“မရှိပါဘူး၊ ဖုန်းဆက်တာလည်း မကိုင်ဘူး၊ ..
အိမ်လာကြည့်တော့လည်း သော့ပိတ်ထားတယ်၊
နင်ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ဇိုး”

“ကျွတ် .. ရှိပါတယ်ဆိုမှ ဟာ”

“ဇိုး ..”

ရတီကအော်တော့ သူမချို့မချင်ရယ်ဖြစ်သည်။ ။

မဖြစ်ချေတော့။ ဒီမယ်မင်းကြီးမကို လိမ်လို့ ရမည်မဟုတ်မှန်း
သိလာချေပြီလေ။

“နင်ကတော့ တကယ်ပဲ .. ငါဘာလုပ်လုပ်ကို သိနေတော့တာပဲ၊
ဟုတ်တယ် .. ရန်ကုန်မှာ နေရတာမွန်းလို့ နယ်ထွက်ပြီး
သိချင်းရေးနေတာ”

“တစ်ယောက်တည်းလား .. ဘယ်သူပါသေးလဲ”

“ မပါဘူး၊ ဖိုးသဲတို့ တေဇာတို့ တောင် မခေါ်သွားဘူး၊ မယုံရင်
ငါတည်းခွဲတဲ့ ဟိုတယ်ကိုသာ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့”

“ပြီးရော”

မယ်မင်းကြီးမက ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် စိတ်အေးသွားသလို
သက်ပြင်းချပြီး ..

“ကဲ .. နင်သိချင်တာ သိရပြီမလား၊ ပြန်တော့၊ ငါရေချိုးမလို့ ”

“ချိုးလေ .. ငါစောင့်နေမယ်၊ သုံးလေးရက်လောက်
အဆက်ဖြတ်ထားတာဆိုတော့ ရေချိုးပြီးရင်

ငါ့ကိုမုန့်လိုက်ဝယ်ကျွေးရမယ်”

“မနက်ဖြန် ဝယ်ကျွေးမယ် .. ဒီနေ့ ငါတော်တော်ပင်ပန်းနေလို့ ပါဟာ .. နော်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ရတီရယ် .. နင်ငါ့ကို မသနားဘူးလားဟင် ”

ဇိုး အသံချဲ့ချဲ့နှင့် အသနားခံလိုက်သည် ။ ဇိုးသရုပ်ဆောင်တာ ကောင်းသွားပုံရသည် ။ ရတီကသနားသွားသလို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ..

“ပြီးရော .. အဲလိုဆိုလည်း နားလိုက် .. မနက် ငါဖုန်းဆက်မယ်”

ရတီ ပြန်ရန်ပြင်၍ မတ်တတ်ရပ်ပြီးကာမှ ..

“နေဦး .. ငါအမွေးနဲ့တစ်ခုရတယ်၊ နင့်အိမ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ရောက်နေတာလား”

“ဟာ .. မရောက်ပါဘူးဟာ နင်ကလည်း ၊ ငါစွတ်ထားတဲ့ ရေမွှေးနံ့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါမိန်းကလေးရေမွှေးအနံ့လိုမျိုး”

ရတီသံသယတွေ တကျော့ပြန် လာပြီးဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာကြည့်တော့သည် ။ ဇိုး စိတ်ညစ်သွားသည် ။ ရတီနောက် တောက်လျှောက် လိုက်ရပြီ။

နောက်ဖေးဝင်ကြည့်သည် ။ အိမ်သာရေချိုးခန်းတံခါးတွေ ဖွင့်ကြည့်သည် ။ နောက်ဆုံးသူ့အိပ်ခန်းကိုပင် ဖွင့်ကြည့်ဖို့ လုပ်တော့ ဇိုး အမြန်ပြေးတားလိုက်ရ၏။ အထဲမှာ ရည်ရွယ်ရှိသည် မဟုတ်လား။

သို့သော် ရတီဆိုသော မိန်းကလေးကတော့ သူ့တားမြစ်မှုကို

ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါ။ ပိတ်ထားသောတံခါးလက်ကိုင်အား ဖွင့်ကာကြည့်ဖို့ ပြင်သည် ။

“ရတီ .. တံခါးလက်ကိုင်ကဟာက ငါ့အတွင်းခံဘောင်းဘီကြီးနော်”

“ဟင် ..”

ရတီကြောင်သွားသည် ။ သူ့ဖွင့်မည့် တံခါးလက်ကိုင်ကို ငုံ့ကြည့်တော့ ဟုတ်နေသည် ။

ရတီက ရှက်ရှက်ဖြင့် လက်တွန့်သွားစဉ် ..

“နင်သိပါတယ်ရတီရယ်၊ ငါကရေချိုး ဘယ်လောက်ပျင်းလည်း ဆိုတာ သုံးရက်လုံးလုံး ဝတ်ထားတဲ့ ဘောင်ဘီကလည်း တအားညစ်ပတ်နေပြီ၊ အဲဒီဘောင်းဘီကြီး ကိုင်ရမှာ နင်မရွံဘူးလား၊ မရွံရင်တော့ နင်နှာဘူးကျလို့ ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဇိုး .. နင် .. နင်”

ရတီ ဘာမှ ထပ်မပြောနိုင်တော့၊ ဇိုးကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးပင်၊ နောက်ဆုံးဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ရတီ ခြေဆောင့်ပြီး ထွက်သွားသည် ။

ဇိုး မြန်မြန်တံခါးလိုက်ဖွင့်ပေးပြီး ..

“ကောင်းကောင်း ပြန်ပါ .. မမရတီ”

ဟု ပင်နောက်လိုက်သေးသည် ။ ရတီမျက်နှာမှာ နီရဲလို့ ။

ဇိုး တံခါးကို ကျကျနနလော့ချပြီး ပိတ်လိုက်၏။

ထို စ ည့် မှာ ပဲ အလွန်တရာသာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အသံလေးတစ်ခု နောက်မှ ထွက်လာသည် ။

“ဇိုး”

လှည့်ကြည့်တော့ အဖြူရောင်ဂါဝန်လေးဖြင့်
မထိရက်မကိုင်ရက်အောင် လှနေသည့် .. ရွယ်။

အလိုလိုဖြစ်တည်လာသော နှလုံးသား၏ တောင်းဆိုမှုအရ လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသည့်အလား ထွေးပွေ့မိလိုက်တော့၏။

* * *

အိပ်ခန်းကို ရောင်စုံတောက်ပအောင် အလှဆင်ထားသည် ။
 မျက်နှာကြက်မှ ဖဲကြိုးနှင့် ပူဖောင်းများကလှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး
 တွဲလောင်းကျနေသည် ။ အခန်းနံရံမှာ နှစ်ပတ်လည်
 စတစ်ကာလေးများ ကပ်ထား၏။ အမွှေးရနံ့လေးများ ဖြန့်ပက်ထားကာ
 ပန်းပွင့်လေးများ ခြွေချထားသည် ။ အခန်းထောင့်မှာ
 မီးအိမ်လှလှလေးတစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာထက်မှာ တော့
 စာအုပ်လေးတစ်အုပ်။

“ဟေး ..”

“ဟေး ..”

အိပ်ရာပေါ်သို့ ဇိုးနှင့်ရည်ရွယ် အပြေးတက်ကြကာ စာအုပ်လေးကို
 လုကြသည် ။ စာအုပ်မှာ သူ့လက်တွင်းရောက်လိုက်
 ကိုယ့်လက်တွင်းရောက်လိုက်နှင့် ကြာတော့
 ကိုယ်တွေ့ဆက်လုနိုင်သေးပေမယ့် စာအုပ်က အလှမခံနိုင်တော့သည်
 ဖြစ်ရာ ..

“ရွယ် .. မလုနဲ့ တော့ .. ကိုယ်ဖတ်ပြမယ်”

“ပြီးရော .. အဲလိုဆို ဖတ်ပြ”

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးပါ။ နှစ်ပတ်လည်မှာ သူတို့ ဒိုင်ယာရီလေးကို

အတူတူဖတ်သော အလေ့အထလေး ဖန်တီးထားကြပါသည်။ ။ အခု ဒီအလေ့အထလေး အသက်ဝင်ခဲ့တာ ဒုတိယအကြိမ်ပေါ့။ ရွယ်က ဇိုးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း ..

“အသံကျယ်ကျယ်လေး ဖတ်ပြန်ရအောင်”

“အင်းပါ .. အဆိုတော်ပါ အသံကောင်းပြီးသားပါ။ ကဲ .. စဖတ်ပြန်ရအောင်”

ဇိုး .. ဒိုင်ယာရီလေးကို လှန်၍ စဖတ်လိုက်ပါသည်။ ။

“ကျွန်တော် သူ့ကို စတွေ့ခဲ့တဲ့ နေ့ကို ဘယ်မှမေ့မလဲ၊ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အမှတ်တရနှစ်ခုဆိုတဲ့ နေ့ပေါ့။ တစ်ခုက ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး တေးစီးရီး Album ထွက်တဲ့ နေ့ ..”

“နောက်တစ်ခုက

.....

.....

.....

.....

* * *

အဆိုတော်ဇိုး၏ သီချင်းများ သည် online ပေါ်မှာ ကတည်းက လူသိများ ထင်ရှားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။ အခုလို Album အဖြစ် တရားဝင် ထွက်လာတော့လည်း ထင်ထားသည် ထက် အောင်မြင်မှု ပိုရနေလေသည်။ ။ ဇိုးတို့ ထိုသီချင်းခွေသစ် မိတ်ဆက်ပွဲအတွက် ပဲခူးရှိအခွေဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးကြရာ .. ဝယ်ယူသူများ ဖြင့် တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေတော့၏။ လူအုပ်အလယ်တွင် ဇိုး ချွေးပျံ့အောင် လက်မှတ်ထိုးပေးနေရသည်။ ။

ဇိုး ရေဘူးဖွင့်သောက်လို့ မှ ရေမမျိုရသေး လက်မှတ်ထိုးရန် သူ့ပိုစတာတစ်ချပ်ကို ရှေ့ထိုးပေးလာသည်။ ။ မော့ကြည့်တော့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ချွေးတစ်ချက်သုတ်လိုက်ပြီးမှ ..

“နာမည်လေး တစ်ချက်လောက်ဗျ”

“ရည်ရွယ်”

ဇိုး ခေါင်းကိုငုံပြီး အခွေကာဗာ၌ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ပြင်တော့ .. ကောင်မလေးထံမှ နောက်ထပ်စကားသံ ထွက်လာသည်။ ။

“ရကောက်ရေး ညသတ်ရည်နော် ရကောက်ရေး လုံးကြီးတင်ရီ မဟုတ်ဘူး၊ မှားရေးမိနေမှာ စိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျ”

ပြီးတော့ ထိုကောင်မလေးက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သည်

။

လက်မှတ်ရပြီးတော့ ရည်ရွယ်လူအုပ်ကြားမှ တိုးကာ
အပြင်ထွက်လာခဲ့သည် ။ သို့သော်မပြန်သေး။ လူအားလုံးရှင်းသည်
အထိ စောင့်နေသေးသည် ။အားလုံးရှင်းသွားမှ ဇိုး
ခြေလက်အညောင်းဆန့်ပြီး စားပွဲမှ ထစဉ် ရည်ရွယ်
ဇိုးရှေ့ထပ်ရောက်လာသည် ။

“လက်မှတ်လေး တစ်ချက်လောက် ထိုးပေးပါဦး”

“ဟင် ..”

ဇိုး ထိုကောင်မလေးကို မှတ်မိနေပါသည် ။

“ခုနကပဲ ထိုးပေးထားတာလေ”

“နှစ်ခုလိုချင်လို့ ပါ”

ကောင်မလေးက ဖြူဖြူရှင်းရှင်း ချစ်စရာလေး။

ဇိုး ဖောင်တိန်ကို ထုတ်ကာ လက်မှတ်ကြီးကြီး
ထပ်ထိုးပေးလိုက်သည် ။

“ရပြီလား”

ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း အပြီးတစ်ခုကို ပြုကာ သူ့ရှေ့မှ ထွက်သွား၏။
သူကတော့ ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်၍ ဟိုတယ်ပြန်နားရန်သာ
စိတ်စောနေမိတော့သည် ။

ရည်ရွယ် အိမ်မပြန်ဖြစ်သေး၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ပြီး

ဇိုးတို့ အုပ်စုကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ။

သူမတွင် တာဝန်တစ်ခုရှိနေ၏။

ထိုအရာက ဇိုးသွားရာနောက်ကို ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

။

* * *

IV

တေဇာ မအီမသာမျက်နှာဖြင့် ဖုန်းပြောနေသည် ။
ဘယ်အီသာပါ့မလဲ .. သူပြောနေရတာ သူ့ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ။
ဒါဆိုဘယ်သူ့ရည်းစားလဲ၊ ဘယ်သူ့ရည်းစားမှ လည်း မဟုတ်သေးပါ။
ဒါပေမယ့် ရည်းစားမကအောင် ပိုင်စိုးပိုင်နက် ဝင်ဝင်ရှုပ်ချင်နေသည့်
တစ်ယောက်။

“အေးပါ .. ရတီရာ၊ စိတ်ချစမ်းပါ၊ ဒီမှာ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊
နင့်ကောင်မီးက ရေချိုးခန်းထဲမှာ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ”

“.....”

“နင့်ဖုန်းကို မကြားတာ .. မကိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်ကလည်း
ကျိပ်ပဲ .. ကလေးပျောက်တာ ကျနေတာပဲ”

“.....”

“မစားရသေးဘူး .. နင့်ကောင် မြီးတာနဲ့ ထွက်စားမှာ ၊ အင်း အိပ်မှာ
.. ဒီမှာ ပဲ အိပ်မှာ ၊ မနက်ဖြန် မနက် မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာတွေ
လျှောက်လည်မယ်၊ မြီးမှ ပြန်လာမယ်”

ဇိုး ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည် ။ တေဇာကျောပေးထားရာမှ
အသံကြားပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ဇိုးကိုတွေ့သည် ။ တေဇာက
မျက်နှာမဲ့ပြီး ဖုန်းကို နားမှ ခဏခဏ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ အသံတိတ်ဖြင့် ဇိုးလှမ်းမေးတော့ တေဇာက ဖုန်းကို လက်နှင့်အုပ်ကာ ရတီဟု တီးတိုးဖြေသည် ။ ရတီဟူသည့် နာမည်ကြားသည် နှင့် ဇိုးလည်း မျက်နှာမဲ့သွားသည် ။

“မင်း ကြည့်ရှင်းလိုက် ..” ဆိုသည့်သဘောဖြင့် တေဇာကို လက်ကာပြသည် ။ ကျန်သည့် ဖိုးသဲနှင့် အောင်ကျော်လည်း သူတို့ နှစ်ကောင်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်၊ နားရွက်ကုတ် စိတ်ရှုပ်ကုန်ကြသည် ။ တေဇာက အဆုံးသတ်စကားမြန်မြန်ပြောကာ ဖုန်းမြန်မြန်ချပစ်လိုက်တော့သည် ။

“.....”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဇိုးထွက်လာတာနဲ့ ပြန်ဆက်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်၊ ဒါပဲ .. ဒါပဲ”

ဖုန်းချပြီးသည် နှင့် ဇိုးကို လှည့်ကောတော့သည် ။

“မင်းကလည်း ဘာကောင်မှန်းမသိဘူး၊ မကြိုက်ရင်လည်း အစကတည်းက စောစောစီးစီး ရှင်းထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ လာပြီး ပုလိပ်စစ်သလို လာစစ်နေတယ်”

ဇိုး ခပ်ဟဟရယ်ရင်း ..

“ရှင်းမရလို့ ပေါ့ကွာ၊ မားသားကြီးက ငါဘာတွေလုပ်နေလဲ သိရအောင် သူ့ကို In-check ထည့်ထားတာ၊ သူ့ကိုရှင်းလိုက်ရင် တစ်ယောက်တည်းပေးနေထားတဲ့ အခွင့်အရေးလေး ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားလိမ့်မယ်၊ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရတဲ့ သဘောပါ တေဇာကြီးရာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နမ်းကွာ၊ ငါ့လာမနမ်းခိုင်းနဲ့ ..
ငါကလူပျိုလေး၊ နမ်းတတ်ဘူး .. ဟိ .. ဟိ”

အောင်ကျော်ကလည်း ဆဲဘီလေ ဆိုသည့်အသံမျိုးဖြင့် ဝင်ပြောသည်

။

“သောက်ပိုတွေ .. မင်းလား မနမ်းမဲ့ကောင် ဟိုတစ်နေ့က
အိပ်မက်ယောင်ပြီးတောင် ဂစ်တာကြီး ကောက်နမ်းနေတာ
နှုတ်ခမ်းတောင် ဂစ်တာကြိုးရှသေးတယ်လေ”

“အီး ..”

အားလုံးတဟားဟား ဝိုင်းရယ်ပစ်ကြတော့ တေဇာရှက်ပြီး
နှုတ်ခမ်းကြီး တွန့်လိမ်သွားသည် ။ သေချာသည် ။ ထိုနှုတ်ခမ်းကိုတော့
ရွံ့လို့ ဘယ်သူမှ နမ်းမည်မဟုတ်။

“ကဲ ..ကဲ ကြာတယ်၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ အောက်ဆင်းရအောင်”

* * *